

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/90/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3218200188
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3218200188.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobkyne N. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, zastúpenej Občianskym združením M., so sídlom P. P., A. Y. XXXX/XXA, W.: XX XXX XXX, proti žalovanému E., zastúpenému Advokátskou kanceláriou V. o zaplatenie 1585,69 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 10. januára 2019, č. k. 4Csp/13/2018-109, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a výrokovej časti III. p
o t v r d z u j e.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 480,- eur. Výrokom II. zamietol žalobu. Výrokom III. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 39,46 %, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, pričom o výške tejto náhrady bude po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou (pôvodne vzájomnou žalobou vo veci súdu prvej inštancie sp.zn. 4Csp/155/2017, ktorú súd vylúčil na samostatné konanie), ktorá bola doručená súdu dňa 27.10.2017 domáhala proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1585,69 eur a náhrady trov konania. V predmetnej veci došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby, ktoré bolo doručené súdu dňa 27.11.2018, t.j. pred otvorením pojednávania, a preto súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 145 a 146 CSP konanie v časti o zaplatenie sumy 480,- eur zastavil. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že Žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty U. zo dňa 17.10.2007, že žalovaná žiada banku, E., a.s. o úver s podmienkami: úverový rámec vo výške 9000,- Sk, štandardná mesačná splátka v sume 300,- Sk. V žiadosti je ďalej uvedené, že prijatím a schválením žiadosti zo strany banky sa táto žiadosť stáva zmluvou o vydaní a používaní platobnej karty E., a.s. vydávanej v spolupráci s CFH. Účinnosť zmluvy je viazaná na splnenie odkladacích podmienok, ktorými sú zaslanie potvrdzujúceho listu a doručenie PIN kódu klientovi. Dňa 14.11.2008 žalobkyňa podpísala listinu označenú ako Návratka, ktorá obsahuje údaj o výške nového úverového rámca: 18000,- Sk (približne 597,5 eur) a o výške novej minimálnej splátky: 600,- Sk (približne 19,9 eur). Právne vec posúdil podľa § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1 až 4, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1 a 44 ods. 1, 2 § 45 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1,2, § 451 ods. 1, 2, § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka; § 497 Obchodného zákonníka účinného v čase uzatvárania zmluvy; § 2 písm. a) a b), § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvárania zmluvy. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že strany sporu mali v úmysle uzatvoriť zmluvu o úvere, na základe ktorej mal byť

žalobkyni poskytnutý úver. Z charakteru daného zmluvného vzťahu vyplývalo, že sa malo ísť o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy. Konštatoval, že treba na zmluvu účastníkov pozerat' ako na spotrebiteľskú zmluvu. Z toho dôvodu súd prvej inštancie aplikoval na danú vec príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním listinou, Žiadosť (žalobkyne) o aktiváciu pôžičkovej karty U. zo dňa 17.10.2007 dospel k záveru že ide iba o žiadosť žalobkyne o uzatvorenie zmluvy a preto zmluva o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty E., a.s. medzi E. Z., a.s. t.j. žalovaným a žalobkyňou nevznikla, nakoľko predmetnú žiadosť nemožno považovať za písomnú zmluvu o úvere, ako tvrdí žalovaný, zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty E., a.s.. Podľa znenia samotnej žiadosti banka túto žiadosť prijíma a schvaľuje, pričom účinnosť zmluvy viaže na splnenie podmienok, ktorými sú vydanie potvrdzujúceho listu a doručenie PIN kódu. Žalovaný takéto listiny, za účelom svojej procesnej obrany k uplatnenému nároku na vydania bezdôvodného obohatenia postavenej na existencii riadnej platnej a účinnej zmluvy (o písomnej akceptácii žiadosti žalobkyne a vyhotovenie zmluvy, potvrdzujúceho listu, dokladu o doručení PIN kódu) nepredložil, ale ani neoznačil ako dôkaz na preukázanie svojich tvrdení o vzniku zmluvy. Zároveň súd uvádzal, že preskúmaním listín, ich obsahu dospel k tiež k záveru, že zmluva nemá podstatné náležitosti (upravené zákonom o spotrebiteľských úveroch) žiadosti žalovanej o úver (nie kvalifikovaným návrhom na uzatvorenie zmluvy) a to napr. určenie zmluvných strán, teda kto je veriteľom a kto dlžníkom, nie je v nej riadne vymedzený záväzok dlžníka vrátiť peňažné prostriedky a zaplatiť úroky (napr. splatnosť, výška úrokov). Bez zmienených podstatných častí nemohla vzniknúť kvalifikovaná zmluva. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že ak by aj žalovaný disponoval potvrdzujúcim listom (v ktorom by všetky tieto riadne údaje už uviedol) a tento sa dostal do sféry dispozície žalobkyne (tento by žalovaný preukázateľne žalobkyňi zaslal), bolo by potrebné vzhľadom na ust. § 43a a nasl. Občianskeho zákonníka opätovné písomné potvrdenie žiadateľa, žalobkyne. Banka pri vydávaní karty konala v rámci spotrebiteľského vzťahu, kde na jednej strane vystupovala fyzická osoba - spotrebiteľ, v procesnom postavení žalobkyňa, ktorá podpísala žiadosť o aktiváciu karty nekonajúc v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na druhej strane zmluvy konala právnická osoba - dodávateľ, ktorý bol bankou a pri podpise konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Účinnosť zmluvy je viazaná na splnenie odkladacích podmienok, ktorými sú vydanie potvrdzujúceho listu a doručenie PIN kódu klientovi a banka potvrdzuje uzatvorenie zmluvy potvrdzujúcim listom, ktorý zašle spolu s jedným vyhotovením zmluvy žiadateľovi. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že podmienka písomnosti pri vzniku predmetnej zmluvy nebola dodržaná, v dôsledku čoho je táto zmluva v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka i v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch neplatná. Pre platnosť zmluvy kogentne zákon vyžaduje písomnú formu s následkom neplatnosti právneho úkonu pri jej nedodržaní (§ 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z.). Žalovaný nepredložil a ani neoznačil hodnoverný dôkaz o tom, že došlo medzi ním a žalobkyňou k platnému uzatvoreniu zmluvy. Na základe uvedeného súd dospel k názoru, že k platnému uzatvoreniu zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty E., a.s., zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 19.10.2007 nedošlo, avšak vzhľadom na zhodné tvrdenia strán sporu mal súd preukázané, že k plneniu, k vzájomnému plneniu z takto neplatného právneho úkonu došlo a preto je každá zo strán povinná podľa zásad § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka o vydaní bezdôvodného obohatenia vrátiť čo z takto neplatného právneho úkonu dostala. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že návrh nebol prijatý, potvrdený (žalovaný o tejto existencii dôkaz nepredložil, a ani ako dôkaz neoznačil). Už z tejto okolnosti, že žiadny potvrdzujúci list nebol zaslaný, žalobkyňa nadobudla vedomosť, že bez zaslania potvrdzujúceho listu nie je právny úkon, a to zmluva o vydaní a používaní karty platný a akékoľvek plnenie ktoré prijme bude plnením z neplatného právneho úkonu a taktiež že jej plnenia v prospech žalovaného tento prijíma z neplatného právneho úkonu. Od 26.10.2007 žalobkyňa prijímala plnenia od žalovaného v celkovej výške 901,58 eur pričom dňa 18.10.2013 žalobkyňa prijala finančné plnenie od žalovaného naposledy, pričom v tomto období a to v čase od 14.11.2007 do 11.11.2013 žalovanému poskytla finančné prostriedky v celkovej výške 1444,54 eur. Aj po 11.11.2013 až do 15.03.2017, resp. 16.03.2017 žalovanému naďalej poukazovala, vracala poskytnuté finančné prostriedky v čiastkach rôznej výšky, pričom žalovanému uhradila celkom sumu 2499,54 eur (čo je evidentne viac ako prijala od žalovaného). Z tejto sumy za obdobie dvoch rokov pred podaním svojej žaloby mu uhradila celkom sumu 480,- eur, ktorú sumu žalovaný žalobkyňi uhradil po podaní žaloby a v ktorej časti žalobkyňa a z toho dôvodu zobrala žalobu späť. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, ktorú súd považoval za dôvodnú. Skutočnosť, kedy si žalobkyňa (podľa svojho tvrdenia) nechala vec právne posúdiť, relevantná podľa § 107 Občianskeho zákonníka nemôže byť, pretože žalovaný v takomto prípade nemá možnosť obrany. Napokon je zrejmé, že žalobkyňu muselo nejaké posúdenie (predstava o tom, že platí žalovanému viac, ako mala) motivovať k tomu, aby právnu pomoc vyhľadala. V danej veci žalobkyňa potom ako finančné

prostriedky prestala čerpať preukázateľne zaplatila žalovanému viac už úhradou zo dňa 11.11.2013. Od tohto dňa tak žalobkyňa mala vedomosť o všetkých skutkových okolnostiach potrebných na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, vo vzťahu ku každej z platieb, ktoré až do 15.03.2017 v prospech žalovaného vykonala. Žalobu doručila súdu až dňa 27.10.2017 a tak dvojročná subjektívna premlčacia doba vo vzťahu k všetkým úhradám vykonaným pred 27.10.2015 uplynula. V predmetnej veci žalovaný plnenie ktoré prijal od žalobkyne v čase od 27.10.2015 do 27.10.2017 vrátil a vo zvyšnej časti sa žalovaný dovolal premlčania dôvodne, súd preto nemôže právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia vo výške 1105,69 eur žalobkyňi priznať, preto žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov rozhodol súd podľa § 256 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňa zobrala žalobu čiastočne späť, potom ako jej žalovaný počas trvajúceho sporu túto sumu uhradil, čím žalovaný zavinil, že konanie sa muselo v časti o zaplatenie 480,- eur zastaviť, žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v zastavujúcej časti (čo predstavuje 30,27 %). Vo veci samej o zaplatenie sumy 1105,69 eur (čo predstavuje 69,73 %) súd žalobu zamietol, žalovanému tak v spore patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 39,46 % (69,73 mínus 30,27 %), pričom podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku, a to jeho zamietajúcej výrokovej časti podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Žalobkyňa namietala posúdenie subjektívnej premlčacej doby. Uviedla, že na to, aby sa dozvedela, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, musela by mať v tom čase keď k nemu došlo, dostatočné právne znalosti, aby si sama dokázala zmluvu vyhodnotiť, či spĺňa zákonom stanovené náležitosti a či je vôbec takáto zmluva platná. Zmluvu pripravoval žalovaný, ktorý zákony ovláda a ktorý musel mať už v čase predkladania žiadosti na podpis žalobkyňi vedomosť, že ak ju aj žalobkyňa podpíše a on jej nezašle potvrdzujúci list k platnému uzatvoreniu zmluvy nemôže za žiadnych okolností dôjsť. Poprela, že by niekedy tvrdila, že návrh nebol prijatý, potvrdený. Bola toho názoru, že súd nesprávne opieral začiatok plynutia subjektívnej lehoty na odkladaciu podmienku prijatia návrhu zmluvy, t.j. kedy sa mohla žalobkyňa dozvedieť o tom, že právny úkon je neplatný a následne mala teda plniť iba istinu ešte neposkytnutého plnenia od žalovaného. Subjektívna a objektívna lehota začína plynúť nezávisle na sebe. Keďže sa oprávnený nemôže o bezdôvodnom obohatení dozvedieť skôr ako k nemu došlo, tak podľa žalobkyne ani subjektívna lehota nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Z toho mala za to, že právne posúdenie subjektívnej lehoty súdom bolo nesprávne. Vyjadrila názor, že pokiaľ by súd rozhodoval nestranne, tak by musel prihliadať aj na to, že aj žalovanému boli známe skutočnosti, že uhradeným splátky nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov už dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu a žalovaný aj napriek tomu prijímal od žalobkyne platby dokonca ju nabádal rôznymi výzvami a telefonátmi, aby platila a v konečnom dôsledku aj podal žalobu na súd, aby získal ďalšie bezdôvodné obohatenie. Takéto konanie žalovaného žalobkyňa hodnotila ako úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Žalobkyňa mala za to, že žalovaný vydaním časti bezdôvodného obohatenia vo výške 480,-eur potvrdil, že žalobkyňa na vydanie bezdôvodného obohatenia nárok má a svojím úmyselným konaním od podania žaloby pod č. k.4Csp/155/2017, kde sa domáhal od žalobkyne nepochybne plnenia bez právneho dôvodu vo výške 592,62 eur, toto konanie iba potvrdil. Podľa žalobkyne, žalovaný tu súdu jednoznačne preukázal úmysel a ide teda o bezdôvodné obohatenie úmyselné, na ktoré musí byť aplikovaná bezpochyby 10-ročná premlčacia doba. Žalobkyňa bola toho názoru, že to, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil úmyselne preukazuje skutočnosť, že na žalobkyňu podal na tunajšom súde pod. sp. zn. 4Csp/155/2017 žalobu o zaplatenie sumy 592,26 eur a po podaní vzájomnej žaloby zobral tú svoju späť a urobil zo seba obeť. Rozhodnutie Najvyššieho súdu 1Cdo/67/2011, o ktoré opieral svoje skutkové tvrdenia žalovaný a vo svojom odôvodnení aj konajúca sudkyňa bolo vydané v skutkovo a právne odlišnej veci, líšiac sa od predmetu sporu žalobkyne nielen z hľadiska podstaty účelu konania, ale aj procesného postavenia strán v spore. Podľa žalobkyne, v tomto spore sa jedná o úplne odlišný prípad, a preto sa nemožno stotožniť s tým, že žalobkyňa už pri platení nad rámec istiny mala vedomosť, že dochádza k bezdôvodnému obohateniu, pretože toto považovala za plnenie zo zmluvy, ktorú uzatvorila so žalovaným. Z tohto dôvodu nemôže súd vyvodzovať závery, že žalobkyňa mala vedomosť o tom, že sa žalovaný bezdôvodne obohacuje. S týmto tvrdením súdu sa však v prípade spotrebiteľského sporu nemožno podľa žalobkyne za žiadnych okolností stotožniť, pretože jedine právna vedomosť spotrebiteľa o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, alebo že je zmluva neplatná môže mať za následok jeho vedomosť o tom, že dochádza k bezdôvodnému obohateniu. Subjektívna premlčacia doba je limitovaná objektívnou premlčacou dobou, a nikto sa nemôže domáhať premlčaného nároku, po uplynutí objektívnej premlčacej doby, s tým, že sa o tomto bezdôvodnom obohatení dozvedel nedávno, ako to bolo v prípade žalobcov v rozsudkoch NS SR 1Cdo/67/2011 a NS SR 3Cdo/169/2017. Žalobkyňa žiadala odvolací

súd, aby pri svojom rozhodovaní na Rozsudok Najvyššieho súdu č. 1Cdo/67/2011 zo dňa 01.05.2013 a Rozsudok Najvyššieho súdu 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.01.2018 neprihliadal a taktiež neprihliadal na rozhodnutia iných súdov, na ktoré žalovaný poukazuje, nakoľko tieto podľa žalobkyne tiež priklonili z nepochopiteľných dôvodov k rozsudku spomenutého Najvyššieho súdu 1Cdo/67/2011. Bola toho názoru, že vo vzťahu k náhrade trov konania mal súd aplikovať ustanovenie § 257 CSP. Žalovaný si podanou žalobou na súde prvej inštancie nárokoval od žalobkyne sumu 592,26 eur titulom plnení zo zmluvy, ktorú následne súd vyhodnotil ako neplatnú. Súd mal vedomosť o nekalom konaní žalovaného už zo spisu č. 4Csp/155/2017, ktorému sama predsedala. Žiadal priznať niečo načo nemal žiadny právny nárok, až po podaní vzájomnej žaloby žalobkyňou, zobral svoj návrh späť, v tomto prípade súd trovy žalobkyne nepriznal, hoci zastavenie konania spôsobil žalovaný, následne vylúčil vzájomnú žalobu na samostatne konanie a v prípade, že vrátil časť nároku žalobkyne žalovaný vo výške 480,-Eur, mal súd brať na zreteľ, že zbytok nároku je žalobkyňou dôvodný, ale podľa názoru súdu premlčaný. Práve z takéhoto dôvodu bola žalobkyňa toho názoru, že súd nemal nárok na trovy žalovanému priznať, pretože v prvom prípade žalobkyne trovy nepriznal, v takomto pomere by to bolo spravodlivé. Žalovaný svojím konaním inicioval a teda spôsobil toto súdne konanie. Vzhľadom na uvedené navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že zákonné nároky na odôvodnenie a presvedčivosť súdneho rozhodnutia, minimálne v nosnej otázke sporu, ktorou je posúdenie účinkov žalovaným vznesenej námietky premlčania, boli bezo zvyšku splnené. Uviedol, že podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces, okrem iného aj, právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Žalovaný ďalej uviedol, že aj on má voči súdnemu rozhodnutiu výhrady, a to konkrétne voči stručnému konštatovaniu súdu o bezodplatnosti úveru bez toho, aby sa súd dôsledne vysporiadal s argumentáciou žalovaného, s legislatívnym rámcom ako i existujúcou rozhodovacou praxou súdov, na ktorú spoločnosť v konaní poukázala, avšak žalovaný podotkol, že akceptuje, že by nebolo za daného procesného stavu (vznesená námietka premlčania akceptovaná súdom) hospodárne, aby sa súd plne a detailne vysporiadal s argumentáciou strán sporu nad rámec posudzovania námietky premlčania. Nosnou a konečnou témou sporu totiž bolo a ostáva plynutie času a žalovaným vznesená námietka premlčania nároku žalobcu, ktorej účinky súd prvej inštancie akceptoval a na ktorej založil výrokovú časť svojho rozsudku. Námietka premlčania tak konzumovala nielen celý nárok žalobcu, ale i zvyšné témy v spore, ktorých dôsledné preskúmanie súdom (v kontraste s argumentáciou jednej či druhej sporovej strany) by nebolo hospodárne a pre vec samú potrebné. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil, a aby zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania, vrátane trov právneho zastúpenia.

4. Žalobkyňa v písomnej replike k vyjadreniu žalovaného uviedla, že s tvrdeniami žalovaného sa nestotožňuje. V odvolaní žalobkyňa prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu dostatočne odôvodnila rozpor právneho posúdenia v odôvodnení rozsudku o začiatku plynutia premlčacej lehoty. Zdôvodnené boli aj tvrdenia právneho zástupcu žalovaného, k vznesenej námietke premlčania, nakoľko táto podľa žalobkyne neuplynula a ani nezačala plynúť. V rozsudku sa súd jednoznačne právne opieral o rozhodnutie Najvyššieho súdu, ktoré pojednáva o inej právnej skutočnosti, s inými stranami sporu a v konečnom dôsledku sa nevzťahuje takéto rozhodnutie Najvyššieho súdu 1Cdo/67/2011 k spotrebiteľskej veci, preto sú nie na mieste tvrdenia alebo právne posúdenie, o tom ako sa žalobkyňa dozvedela o tom, kto sa na jej úkor obohatil a v akej výške, pri podaní vzájomnej žaloby a nadobudnutia právnej vedomosti, pretože iba ak nadobudne právnu vedomosť o tom, že je úver bezúročný a bez poplatkov môže zistiť, že sa žalovaný na jej úkor obohacuje, do tej doby plní v nevedomosti len zo zmluvy, ktorú pripravil žalovaný. Preto sa podľa žalobkyne mal súd ako predbežnou otázkou zaoberať, či konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo v rozpore z dobrými mravmi, a či nezneužil nevedomosť spotrebiteľa vo svoj prospech práve zo zmluvou, ktorú sám vopred pripravil a žalobkyňa nemala možnosť ju ovplyvniť, a už vôbec nemohla ani len tušiť, že zmluva neobsahuje zákonom stanovené náležitosti. Ako spotrebiteľ bez právneho vzdelania nemôže ovládať zákony do takej miery, aby si pri podpise zmluvy vedela túto vyhodnotiť ako bezúročnú. Takéto tvrdenia či už súdu alebo žalovaného sa podľa žalobkyne priečia zdravému rozumu. Žalobkyňa naďalej trvá na svojom odvolaní a žiada, aby odvolací súd rozhodnutie zrušil v celom rozsahu a vrátil vec na nové rozhodnutie.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379, § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a výrokovej časti III. je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. Súd prvej inštancie svoj právny záver o zamietnutí žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia opieral o to, že, medzi žalobkyňou a žalovaným nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere pre nedostatok písomnej formy, keď návrh na uzatvorenie zmluvy „Žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty U.“, ktorý, keby bol veriteľom (žalovaným) prijatý, mal byť zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., obsahoval odkladaciu podmienku jej účinnosti viazanú na vydanie Potvrdzujúceho listu a doručenie Pin kódu, pričom k splneniu podmienky nedošlo. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný nepreukázal existenciu platne uzatvorenej zmluvy, a preto vzájomne poskytnuté plnenia sú bezdôvodným obohatením. Vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby mal za to, že žalobkyňa už z okolnosti, že žiadny potvrdzujúci list nebol zaslaný, nadobudla vedomosť, že nie je zmluva o vydaní a používaní karty platná a akékoľvek plnenie ktoré prijme bude plnením z neplatného právneho úkonu a taktiež že jej plnenia v prospech žalovaného tento prijíma z neplatného právneho úkonu. Následne, keď žalobkyňa poskytla žalovanému plnenie nad rámec plnenia poskytnutého žalovaným, začala plynúť subjektívna premlčacia doba, a to od do dňa 11.11.2013. Žalobu doručila súdu až dňa 27.10.2017 a tak dvojročná subjektívna premlčacia doba vo vzťahu k všetkým úhradám vykonaným pred 27.10.2015 uplynula. Pokiaľ teda žalovaný plnenie ktoré prijal od žalobkyne v čase od 27.10.2015 do 27.10.2017 vrátil a vo zvyšnej časti sa žalovaný dovolal premlčania, súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol.

7. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobkyne uvádza nasledovné:

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou zo dňa 27.10.2017 v konaní vedenom súdom prvej inštancie pod sp. zn. 4Csp/155/2017 vzájomnou žalobou domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.585,69 eur. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 4Csp/155/2017-54 zo dňa 23. januára 2018 vylúčil na samostatné konanie predmetnú žalobu žalobkyne podanú dňa 27.11.2017 o zaplatenie sumy 1.585,69- eur.

9. Žalobkyňa v odvolacom konaní nenamietala záver súdu prvej inštancie o tom, že medzi žalobkyňou a žalovaným nedošlo k uzatvoreniu platnej zmluvy v dôsledku nespĺnenia odkladacej podmienky účinnosti zmluvy, ktorá mala byť uzatvorená, a teda skutočnosť, že poskytnutým plnením vzniklo bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa v odvolaní namietala posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, pričom mala za to, že žalovaný bezdôvodné obohatenie spôsobil úmyselne v dôsledku čoho sa má aplikovať 10 ročná objektívna premlčacia doba. Odvolací súd preto viazaný rozsahom odvolania preskúmal žalobkyňou uplatnené námietku vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania, pričom záverom o tom, či vznikol nárok na bezdôvodné obohatenie sa ďalej nezaoberal a v tejto časti preto odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

10. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

11. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

12. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj iné majetkové právo podlieha plynutiu premlčacej doby. Preto tento nárok môže na súde, v prípade vznesenej námietky premlčania, dlžník z bezdôvodného obohatenia uplatniť iba v subjektívnej a objektívnej dobe premlčania podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Premlčanie nároku na bezdôvodné obohatenie podľa Občianskeho

zákonníka nastáva uplynutím subjektívnej doby v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby. Zákon striktno rozlišuje inštitút subjektívnej premlčacej doby a objektívnej premlčacej doby. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je tak ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže prekročiť. K premlčaniu tak môže dôjsť skôr ako uplynie objektívna premlčacia doba, a to uplynutím subjektívnej premlčacej doby.

13. K vzájomnému vzťahu plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je potrebné uviesť, že ak uplynula jedna z nich, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bude premlčaný. V prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ /§107 ods. 1 Občianskeho zákonníka/ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v tomto ustanovení (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 5 Cdo 121/2009, Ústavného súdu SR pod sp. zn. III. ÚS 413/2013). Tu je potrebné uviesť, že rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/67/2011, ako aj 3Cdo169/2017, ktoré v odôvodnení k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby uvádzal súd prvej inštancie, aj keď sa týkali iných skutkových okolností, ako uvádza žalobkyňa v odvolaní, len nadväzujú na mnohé iné rozhodnutie tvoriace doterajšiu judikatúru k subjektívnej premlčacej dobe a vo vzťahu k jej počítaniu sú použiteľné aj na predmetné konanie.

14. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že jedine právna vedomosť spotrebiteľa o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, alebo že je zmluva neplatná môže mať za následok jeho vedomosť o tom, že dochádza k bezdôvodnému obohateniu. Odvolací súd je toho názoru, že aj keď je žalobkyňa spotrebiteľkou, na nadobudnutie vedomosti o tom, že zmluva je neplatná v danej veci nebolo výslovne potrebné kvalifikované právne posúdenie neplatnosti zmluvy odborne znalou osobou, keďže účinnosť zmluvy bola výslovne viazaná na splnenie odkladacej podmienky, ktorou malo byť zaslanie Potvrdzujúceho listu a Pin kódu. Preto aj bežný spotrebiteľ za dodržanie primeranej opatrnosti pri podpisovaní predmetnej zmluvy musel rozpoznať následok nesplnenia odkladacej podmienky. Žalobkyňa v podanej vzájomnej žalobe v konaní vedenom pod sp. zn. 4Csp/155/2017 (ktorá bola vylúčená na samostatné konanie) sama uviedla, že považuje Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty za absolútne neplatnú od počiatku. V čase podania žaloby žalobkyňa nebola zastúpená inou osobou, ktorá by bola odborne kvalifikovaná na posúdenie toho, či zmluva vykazuje znaky neplatnosti. Je tak zrejmé, že žalobkyňa nadobudla vedomosť o skutkových okolnostiach, teda o tom, že predmetná zmluva je neplatná, aj keď nie z dôvodu nedostatku písomnej formy a nesplnenia odkladacej podmienky, ale pre existenciu neprijateľných podmienok. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby relevantný. Preto pokiaľ bolo namietané, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť okamih, keď si žalobkyňa nechala vec právne posúdiť, takáto námietka nebola dôvodná, keďže išlo v takomto prípade o právnu kvalifikáciu nároku, keď skutkové okolnosti boli žalobkyni známe.

15. K plynutiu subjektívnej premlčacej doby môže dôjsť len v rámci objektívnej premlčacej doby pre ktorú je rozhodujúci okamih vzniku bezdôvodného obohatenia, tak ako uviedla aj žalobkyňa vo svojom odvolaní. Tento záver však nie je v rozpore s tým, ako plynutie premlčania posúdil súd prvej inštancie. Je zrejmé, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v čase, kedy žalobkyňa uhradila žalovanému viac, ako jej bolo poskytnuté od žalovaného. Ako uviedol súd prvej inštancie, išlo o úhradu zo dňa 11.11.2013, a preto, aj podľa názoru odvolacieho súdu, od tohto okamihu začala plynúť subjektívna premlčacia doba, keďže žalobkyňa už v tomto čase mala vedomosť o všetkých skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia. Žaloba bola doručená súdu dňa 27.10.2017, a preto plnenia poskytnuté žalovanou dva roky späť od tohto dátumu, t. j. do 27.10.2015 sú premlčané a pokiaľ žalovaný plnenia od 27.10.2015 do podania žaloby žalobkyne vrátil, rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby bolo správne.

16. Pokiaľ teda odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že subjektívna premlčacia doba uplynula, je námietka žalobkyne o tom, že v danej veci sa má aplikovať 10-ročná premlčacia doba bez právneho významu. Ak pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynie subjektívna premlčacia doba, právo sa premlčí, bez ohľadu na prípadné ďalšie plynutie objektívnej premlčacej doby, či už by objektívna premlčacia doba mala byť 3 alebo 10 ročná.

17. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a výrokovej časti III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V konaní bol žalovaný v plnom rozsahu úspešný, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

19. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).